

de dag

‘IK WIST DIRECT DAT HIJ ER NIET MEER WAS’

OP DE TERUGWEG VAN EEN MIDDAG WINKELN WORDT DE AUTO VAN KATHLEEN GERAAKT DOOR EEN UITWIJKENDE VRACHTWAGEN. ZIJ OVERLEEFT HET, MAAR HAAR BABY VAN ELF MAANDEN OVERLIJDT TER PLEKKE.

Kathleen (39): “Het was een zonnige dag, 8 juli 2015. De zomervakantie was net begonnen en omdat ik in het onderwijs werk, betekende dat voor mij veel weken vrij. Samen met mijn baby Lou ging ik alvast winkelen voor onze geplande vakantie. Na een paar uur reden we met een volgeladen auto weer terug. Lou zat in zijn stoeltje achterin en viel vrijwel direct in slaap. Hij vond het altijd heerlijk om in de auto te slapen. Het was ook zo’n tevreden mannetje.

Op een paar kilometer van huis volgde ik een flauwe bocht en opeens werd ik aan de rechterkant geraakt door een uitwijkende vrachtwagen, precies op de plek waar Lou zat. Voordat ik het wist, begon mijn auto te tollen. Het ging allemaal zo snel. We draaiden twee of drie keer om onze eigen as en werden aan de voorkant nog een keer hard geraakt. Vervolgens kwamen we tot stilstand aan de zijkant van de weg. De voorruit spatte uit elkaar, de airbags klapten open en ik knalde met mijn bovenlichaam tegen het dashboard en het stuur. Daarna was het stil, doodstil. In slow motion keek ik achterom naar Lou en ik schrok me kapot. Hij was zwaargewond en bloedde aan zijn hoofdje. Met mijn hart in mijn keel pakte ik zijn handje. Het voelde warm, maar slap aan. Er was geen hartslag en ik wist direct dat hij er niet meer was.

Ik bevond me in een soort roes. Ik zag het wel, maar het kwam niet aan. Omstanders die het ongeluk hadden zien gebeuren, kwamen meteen op me af. Een man hielp me uit de auto en iemand anders belde de ambulance. Van de rest herinner ik me alleen flarden. Ik weet nog dat ik een zware druk op mijn borst-

DE DAG DAT MIJN ZOONTJE OVERLEED DOOR EEN AUTO-ONGELUK

kas voelde. En dat mijn moeder er opeens was. Toevallig had zij een paar auto’s achter mij gereden en alles gezien. Zelf ook in shock hielp ze mij om goed te ademen, maar daar wilde ik niks van weten. Het enige wat ik steeds zei was dat ze Lou moest helpen. De volgende, vage herinnering is dat de ambulance kwam en daarna dat ik in het ziekenhuis op de eerste hulp lag. Mijn man was er ook en een arts bevestigde dat onze Lou was overleden. Hoewel ik het zelf al wist, wilde ik het niet geloven. Ons kind was dood. Mijn Lou was er niet meer. Ik kon niet meer stoppen met huilen.

Vanaf de eerste hulp werd ik overgeplaatst naar de intensive care. Ik had verschillende kneuzingen en moest ter observatie blijven. Door alle medicatie die ik kreeg was ik helemaal verdoofd. Af en toe werd ik wakker en op die momenten dacht ik alleen maar aan Lou. Volgens de artsen was hij te gehavend om hem nog te kunnen zien. Ik vond dat vreselijk. Ik had hem in de auto na de botsing al gezien, waarom mocht ik daarna dan niet meer bij hem zijn? Voor mijn man Koen was het ook verschrikkelijk. Hij had Lou voor de laatste keer in de ochtend gezien toen hij naar zijn werk ging en nu kon hij nog niet eens afscheid van hem nemen. Hoe verdrietig Koen ook was, hij zei direct tegen mij dat ik er niks aan kon doen. Het was een ongeluk, ik had het nooit kunnen voorkomen.

Door de artsen werd ik steeds in een roes gebracht om aan te sterken. Dat maakte me zo boos. Ik wilde helemaal niet in het ziekenhuis liggen. Ik wilde naar Lou. Zelfs alleen zijn handje vasthouden was niet mogelijk. Achteraf heb ik daar veel last van gehad. Het was voor mij en Koen erg belangrijk dat we Lou nog één keer konden zien, maar helaas werd die mogelijkheid ons afgenomen. Nog steeds neem ik dat het ziekenhuis erg kwalijk. Er werd van alles voor ons besloten zonder dat we daar ook maar iets over te zeggen hadden. Ik ben dus ook heel blij dat ik mezelf na drie dagen liet ontslaan uit het ziekenhuis. Lichamelijk voelde ik me oké. Ik had wel pijn, maar een soort superkracht nam het van mij over. Weggaan uit het ziekenhuis ging alleen niet zonder slag of stoot. Ik moest een formulier ondertekenen dat ik tegen het advies van de dokter in naar huis ging. Ik vond het prima. Zo kon ik in elk geval het afscheid van Lou gaan regelen.

Thuis was het erg confronterend dat al zijn spullen en speelgoed er nog lagen. Toch wilde ik alles laten zoals het was. Ik kon het niet aan om dat al weg te doen of te verplaatsen. De daaropvolgende dagen was ik druk bezig met het organiseren van Lou’s uitvaart – of

liever noem ik het zijn afscheidsviering. Ik was vastberaden om zijn leven te vieren. We waren zo gelukkig met Lou. Met zijn prachtige blauwe ogen liet hij mijn hart elke keer smelten. Na zeven jaar intensieve ivf-behandelingen was ik eindelijk zwanger van hem geworden, ons eerste kind. Dat zijn leven op deze manier moest eindigen is nog steeds moeilijk te begrijpen, maar we zijn heel dankbaar voor de tijd die we met hem hadden. Dat was ook wat ik steeds tijdens zijn afscheidsviering tegen anderen zei. Er waren zo’n zevenhonderd mensen gekomen en Koen en ik waren vooral iedereen aan het troosten. Alsof het niet om ons ging; net of wij het niet waren die net een kind waren verloren. Natuurlijk voelden we wel het intense verdriet, maar het besef was er nog niet. Pas toen we weer thuis waren dacht ik opeens: shit, dit is echt. Nu zijn we nog maar met z’n tweeën.

Het is nu ruim vijf jaar geleden, maar het voelt als de dag van gisteren. Er gaat geen minuut voorbij dat ik niet aan Lou denk. Elke dag rijd ik langs de plek waar het gebeurd is en dan krijg ik kippenvel. Na het ongeluk ben ik met opzet weer snel gaan autorijden en ook over die bewuste weg. Omrijden was wel een optie, maar ik wilde niet dat ik mezelf door dit alles zou gaan beperken. Ik moest verder, voor Lou. En dus kon ik het maar beter zo goed mogelijk aanpakken. Boos op de vrachtwagenchauffeur ben ik niet. Hij kon er ook niks aan doen. Door er veel over te praten heb ik ermee leren leven, maar toch blijf ik voor altijd op mijn hoede.

Drie jaar geleden, op 26 december 2017, werd onze dochter Dot geboren. De hele zwangerschap was ik erg bang dat er iets zou gebeuren, maar gelukkig ging alles goed. Ik was zo opgelucht toen ik haar voor het eerst in mijn armen kreeg. Tegelijkertijd dacht ik ook aan Lou. Ze lijken ontzettend op elkaar. Koen en ik vertellen Dot regelmatig over haar grote broer. Er hangen veel foto’s van hem bij ons thuis en elke dag mag ze een stickerzonnetje op een foto plakken, zodat wij een herinnering aan Lou met haar kunnen delen. Door zijn overlijden is mijn leven compleet veranderd. Ik was eerst kleuterleidster, maar werk nu als rouwcoach en afscheidsplanner. Het is mooi dat ik op deze manier mijn eigen ervaringen kan gebruiken om anderen te helpen. Waarom het moest gebeuren weet ik niet, maar Lou zal altijd een onderdeel van mijn leven blijven. Hij hoort nog steeds bij ons.” □